

Loppuun palamisen käryä

Upeiden hevostapahtuminen kesä alkaa olla ohi. Näin kauden kääntyessä kohti loppuaan me hevosihmiset voimme olla ylpeitä niistä elämyksistä, joita lajimme parissa voi kokea. Puhun nyt nimenomaan suurista kesätapahtumista, joita itse en edes näe ensisijaisesti ratsastuskilpailuina vaan yleisötapahtumina. Niiden parissa kaikki halukkaat pääsevät nauttimaan lajimme tähtihetkistä: auringossa kiiltävistä ratsukoista, ravintolaltan makuelämyksistä ja adrenaliinia nostattavista kilpailutilanteista.

Moni tavallinen tallaaja on tänäkin kesänä kokenut ensimmäiset ratsastuskilpailunsa yleisön joukossa. Joku ehkä innostuu niiden myötä ratsastuksesta, joku toinen päättää, että tänne tullaan ensi kesänäkin viettämään leppoisaa hevosviikonloppua.

Tavallinen tallaaja yleisön joukossa ei tiedä, miten valtava määrä työtä vaaditaan suuren ratsastustapahtuman pystyttämiseksi. Tavalliselle tallaajalle lajimme pullonkaula, talkootyön väheneminen, tuntuu absurdilta ongelmalta. On nimittäin niin, että juuri mitään muuta monituhatpäisen yleisön ja satojen työntekijöiden yleisötapahtumaa ei rakenneta talkoilla.

Suomen suurimpiin kuuluvan ratsastustapahtuman järjestelyjoukoissa olen huomannut samoja oireita, joista on puhuttu pitkään. Kisajärjestelyt kaatuvat yhä pienemmän porukan taakaksi ja järjestäjät väsyvät. Niin kuin nykyisessä työelämässä ei olisi jo tarpeeksi, ihmiset palavat loppuun harrastuksensa parissa! Joidenkin suurten ratsastustapahtumien järjestämisestä on tullut järjestäjilleen ylityö- ja stressitilaa. Väitänpä, että jäljellä olevienkin kohtalosta neuvotellaan vuosi vuodelta uudelleen. Jaksetaanko?

Jokaisen pinnistuksen jälkeen käymme vuosi toisensa jälkeen läpi samat ongelmat, jotka ovat vapaaehtoisorganisaatioissa muuttumaton vakio: talkooväen riittämättömyys ja porukan vaihtuvuus, motivointi, johtaminen, toimijoiden luotettavuus. Listaa voisi hyvin jatkaa toisen ja kolmannenkin kappaleen verran.

Jälleen vuoden kuluttua me organisaattorit marmatamme (lähinä kai itsellemme) siitä, kuinka joudumme kantamaan vastuutehtävissämme valtavan taakan, käyttämään niin työ- kuin vapaa-aikammekin kisajärjestelyihin ja ajoittamaan kesälomamme siten, että voimme lomallamme tehdä ilmaiseksi töitä. Onko ihme, jos meitä hevosihmisiä pidetään hulluina?

Onko tässä systeemissä mitään järkeä? Helsinki Horse Show on hyvä esimerkki siitä, kuinka laadukas ratsastustapahtuma järjestetään rahalla. Vapaaehtoisten työpanos on kisaviikon aikana todella välttämätön, mutta kenenkään ei tarvitse polttaa lomiaan tapahtuman järjestämisen vuoksi. Vastaavasti vapaaehtoisten työ määrä on saatu pysymään kohtuullisena.

Miksei tätä mallia voisi soveltaa myös suuriin ulkoratsastustapahtumiin? Vai kuuluuko määrätön ilmaisen työn tekeminen jotenkin lajimme perusolemuksen, seurakisatasolta lähtien? Olemmeko me organisoijat marttyyreitä vai liian kilttejä? Saammeko ja muistamme jakaa edes kiitoksia?

KATI VALJUS

★ uutisia

★ tuoreita kilpailutuloksia

★ käyttäjien oma kuvagalleria

★ vilkas keskustelupalsta

★ myynti-ilmoituksia

★ laaja linkkilista

www.ratsastus.net